

Arrest

nr. 187 747 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 april 2012 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn Nederlandse echtgenote in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 27 juni 2012 toegekend. Verzoeker komt op 28 juli 2012 het Rijk binnen en wordt op 18 september 2012 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 november 2016 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 november 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [K.]

Voornamen: [N. A.]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 03.09.2012 (datum bijlage 15) in functie van zijn toenmalige echtgenote [T. B. S.] [RR. ...]. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met de referentpersoon sinds 06.09.2014 toen mevr. [T. B.] op een ander adres ging wonen. Ook blijkt uit het rijksregister dat betrokkene en referentpersoon ondertussen uit de echt gescheiden zijn (uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen op 13.10.2015). Deze gegevens bevestigen dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 03.06.2016 (datum betekening vraag om informatie door betrokkene) verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

-Een verzamelgetuigschrift voor verstrekte hulp op naam van betrokkene dd. 01.03.2016

-Uittreksel verpleegnota dd. 09.03.2016 bij ziekenhuizen GasthuisZusters Antwerpen.

-Arbeidsovereenkomst voor arbeiders via Talentus, voor bepaalde duur (dagcontract dd. 21.02.2016), op naam van betrokkene.

-Loonfiche Randstad voor het jaar 2015 op naam van betrokkene.

-Loonafrekening H&L People NV op naam van betrokkene, voor de periodes: 11.03.2016, 05.04.2016-07.04.2016, 25.04.2016-30.04.2016, 04.05.2016, 06.05.2016, 09.05.2016-13.05.2016.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene legt wel enkele documenten voor m.b.t. tewerkstelling. Echter, na raadpleging van de kruispuntbank voor sociale zekerheid blijkt dat betrokkene zijn laatste tewerkstelling dateert van 10.10.2016 via Staffing NV. Er werden door betrokkene geen bijkomende documenten aangeleverd hieromtrent. Onze dienst heeft dus geen zicht op de aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen waarover betrokkene beschikt. Het komt toe aan betrokkene om wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 29.08.2012. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Aangezien betrokkene opgegroeid is en jarenlang aldaar heeft gewoond, en pas als volwassene zijn land van origine verlaten heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook zijn leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer zou hinderen. Verder zijn er ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier van waaruit zou blijken dat betrokkene medische problemen heeft. Betrokkene legt wel enkele documenten voor m.b.t. verstrekte medische hulp, maar deze zijn niet van die aard dat ze een terugkeer zouden kunnen hinderen. Immers, het gaat om verstrekte hulp van reeds meer dan een half jaar geleden en betrokkene heeft in de periode nadien enkele tewerkstellingen gehad. Het is dus redelijk te stellen dat we er dus vanuit kunnen gaan dat deze medische problemen van tijdelijke aard waren. Wat

betreft zijn gezinssituatie is het redelijk te stellen uit de gegevens van het administratieve dossier dat het koppel uit elkaar is. Betrokkene heeft ook niet aangetoond banden te hebben met het Nederlandse kind [T. B. O.] (RR. 15.01.22 062-38) van zijn voormalige echtgenote. Verder blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene economische belangen heeft opgebouwd, of dat er een zekere mate van sociale en culturele integratie is, die van die aard zouden zijn dat het een behoud van het verblijfsrecht zou verantwoorden. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Derhalve wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Zoals eerder aangehaald is er in het dossier nergens sprake van medische problemen die een terugkeer naar het land van herkomst of origine zou hinderen. Verder, wat betreft het gezins- en familieleven van betrokkene, kunnen we stellen uit de informatie van het administratieve dossier dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Verder verblijf in dit kader is dus achterhaald. Er werd niet aangetoond dat betrokkene nog enige banden, zowel financieel als affectief, heeft met het Nederlandse kind [T. B. O.] van zijn voormalige echtgenote.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42quater, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de hoorplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing stelt:

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarden voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; betrokkene legt wel enkele documenten voor m.b.t. tewerkstelling. Echter na raadpleging van de kruispuntbank voor sociale zekerheid blijkt dat betrokkene zijn laatste tewerkstelling dateert van 10.10.2016 via Staffing NV. Er werden door betrokkene geen bijkomende documenten aangeleverd hieromtrent. Onze dienst heeft dus geen zicht op de aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen waarover betrokkene beschikt. Het komt toe aan betrokkene om wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten.

Terwijl, artikel 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw [S. T. B.] gesloten werd op 27.07.2010 en ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België, op het ogenblik van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding.

Dat verweerder ten onrechte overweegt in de bestreden beslissing dd. 9.11.2016 dat niet voldaan is aan artikel 42 quater §4, 1° en laatste lid van de wet dd. 15.12.1980 omdat uit de kruispuntbank van sociale zekerheid bleek dat de laatste tewerkstelling van verzoeker dateerde van 10.10.2016.

Dat immers verweerder met deze overweging erkent dat verzoeker werknemer was.

Dat verweerder echter slechts één element weerhoudt uit het nazicht bij de kruispuntbank van sociale zekerheid, nl. laatste tewerkstelling op 10.10.2016, doch nagelaten heeft de overige tewerkstelling in rekening te nemen en te beoordelen.

Dat, wanneer verweerder eigen onderzoek doet, nl. raadpleging van de kruispuntbank van sociale zekerheid, verweerder gehouden is dit onderzoek zorgvuldig en volledig te doen en niet selectief één element te weerhouden.

Dat bij gebreke aan zorgvuldig en volledig onderzoek de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verzoeker weldegelijk over de voorbije jaren tot op heden werknemer is geweest (stukken 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9).

Dat verzoeker in 2016 veelvuldig gewerkt heeft zoals blijkt uit de voorgelegde loonfiches (stukken 3).

Dat verzoeker in januari en juli 2016 door ziekte, respectievelijk een ongeval tijdelijk werkonbekwaam is geworden, doch na zijn herstel opnieuw werk gezocht heeft en op het ogenblik van de bestreden beslissing opnieuw werkzaam was als werknemer (administratief dossier en stukken 3).

Dat verzoeker in de periode dat hij niet tewerkgesteld was, gerechtigd was op een inkomen uit de ziekteverzekering of werkloosheid (stukken 10).

Dat verzoeker in 2014 en 2015 een jaarlijks belastbaar inkomen genereerde van 20.502,86 euro, respectievelijk 25.136,71 euro als werknemer (stukken 3, 4, 5, 6).

Dat verzoeker zodoende hetzij werkzaam was als werknemer, hetzij over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Dat in casu moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet uitgegaan is van een juiste en volledige feitenvinding.

Dat daarbij dient vastgesteld te worden dat verwerende partij een eigen onderzoek heeft gedaan (raadpleging kruispuntbank voor sociale zekerheid), doch dit onderzoek onvolledig en selectief heeft verricht.

Dat verzoeker aanvoert dat in casu verwerende partij haar hoorplicht heeft geschonden. In plaats van verzoeker te horen stelt verwerende partij: Er werden door betrokkene geen bijkomende documenten aangeleverd hieromtrent. Onze dienst heeft dus geen zicht op de aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen waarover betrokkene beschikt. Het komt toe aan betrokkene om wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten.

Dat in zijn arrest dd. 11 december 2014 het Hof van Justitie het hoorrecht heeft verduidelijkt (Hof van Justitie, C-249/13, 11 december 2014). Volgens het Hof van Justitie volgt het recht om in elke procedure gehoord te worden uit artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het recht op behoorlijk bestuur volgt het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Dat volgens het Hof van Justitie het hoorrecht tot doel heeft:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan-te-voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.*

- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universitat C-269/90, Sopropé C-349/07).*

Dat in casu, moet vastgesteld worden dat verzoeker niet gehoord is naar aanleiding van de bevinding van verwerende partij dat de laatste tewerkstelling dateert van 10.10.2016 en verwerende partij zelf aangeeft onvoldoende zicht te hebben op de bestaansmiddelen van verzoeker.

Dat verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid heeft gegeven bijkomende informatie aan te leveren na een nieuwe bevinding van haar kant en verwerende partij hiermee haar hoorplicht heeft geschonden.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden een einde diende te worden gesteld met bevel om het grondgebied te verlaten. De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

[...]

Terecht stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat verzoekende partij, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister, niet meer samenwoont met mevr. [T. B.] sinds 06.09.2014. Bovendien blijkt tevens dat verzoekende partij en mevr. [T. B.] uit de echt gescheiden zijn bij vonnis dd. 13.10.2015 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Deze vaststellingen worden niet betwist door de verzoekende partij.

Verzoekende partij houdt voor dat zij op heden tewerkgesteld is, waardoor zij ressorteren onder de toepassing van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

[...]

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet aan de cumulatieve voorwaarde van het tweede lid van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet voldoet. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij als werknemer of zelfstandige in België is of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende inkomsten beschikt om te kunnen voorkomen dat zij ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Verzoekende partij houdt voor dat zij over de voorbije jaren tot op heden werknemer is geweest, zij ook in 2016 veelvuldig gewerkt heeft en zij in januari en juli 2016 door ziekte en door een ongeval tijdelijk werk onbekwaam was, doch in die periode gerechtigd was op een inkomen uit de ziekteverzekering of werkloosheid.

Verweerder laat vooreerst gelden dat uit raadpleging van de kruispuntbank voor sociale zekerheid blijkt dat de laatste tewerkstelling van verzoekende partij dateert van 10.10.2016. De verzoekende partij bleef bovendien in gebreke om hierover bijkomende elementen aan te leveren. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde aldus terecht vast dat hij geen zicht heeft op de aard en het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende inkomsten te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij de voorbije jaren tewerkgesteld is als werknemer en ook in 2016 veelvuldig gewerkt heeft, laat verweerder gelden dat dit ook niet wordt betwist.

Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing opnieuw werkzaam was als werknemer en in de periodes dat zij niet tewerkgesteld was gerechtigd was op een inkomen uit een ziekteverzekering of werkloosheid, en ter ondersteuning hiervan stukken overlegd, merkt verweerder op dat de verzoekende partij heeft nagelaten deze stukken te overleggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op 03.06.2016 verzocht werd om, in het kader van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie. Verzoekende partij werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat deze documenten dienen te worden overgemaakt binnen de 30 dagen na de betekening van deze brief, doch in zoverre er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot dit onderzoek, zij alle relevante wijzigingen

van haar situatie dient door te geven aan de bevoegde diensten en dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten om recente documenten over te maken die betrekking hebben op haar nieuwe tewerkstelling. Niettegenstaande verzoekende partij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht, bleef zij in gebreke om de bevoegde diensten op de hoogte te stellen dat zij een nieuwe tewerkstelling zou hebben en de nodige informatie hieromtrent over te maken. Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voormelde gegevens waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hiermee geen rekening heeft kunnen houden; gegevens die ten andere pas voor het eerst in onderhavige procedure worden aangevoerd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar het jaarlijks inkomen dat zij in 2014 en 2015 genereerde, merkt verweerder op dat dit geen zicht geeft op de aard en het nettobedrag van de huidige bestaansmiddelen.

De kritiek van verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar hoorplicht zou geschonden hebben. Zij meent dat zij niet gehoord werd en niet de gelegenheid heeft gekregen om bijkomende informatie aan te leveren. Onder de uiteenzetting van haar tweede middel zet zij uiteen dat zij bij een gehoor had willen aanvoeren dat zij sedert augustus 2012 in België verblijft, eerst beroepsopleidingen heeft gevolgd en vervolgens onafgebroken tewerkgesteld was als werknemer en op het ogenblik van de bestreden beslissing opnieuw tewerkgesteld was.

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

Verweerder herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekende partij op 03.06.2016 heeft uitgenodigd om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie. In het bijzonder werd de verzoekende partij verzocht om volgende bewijsdocumenten over te maken:

“1. Het bewijs van zijn/haar de huidige activiteiten of, bij gebreke daaraan, van de bestaansmiddelen waar hij/zij heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijk door toedoen van derden).

Concreet dient hij/zij binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand) recente bewijzen voor te leggen ofwel:

- als werknemer werkgeversattest of arbeidscontract + loon fiches
- als zelfstandige recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loon fiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé- uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /..) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert

3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier kunnen deze ook worden voorgelegd.”

Verzoekende partij kan redelijkerwijs niet ontkennen dat zij in de mogelijkheid werd gesteld om bewijzen voor te leggen opdat rekening zou kunnen worden gehouden met huidige economische activiteiten of, bij gebreke daaraan, de bestaansmiddelen waar zij over beschikt.

Verweerder herhaalt verder dat uit deze uitnodiging blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht wordt om alle relevante wijziging aan haar situatie door te geven aan de betrokken diensten en dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart:

“Gelieve deze documenten binnen de 30 dagen na de betekening van deze brief voor te leggen.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten niet betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ - kaart.”

Verweerder benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten om recente stukken over te maken die betrekking hebben op haar gewijzigde economische situatie, en dit niettegenstaande verzoekende partij hiertoe uitdrukkelijk verzocht werd en het in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht toekomt om zulks te doen. Om die reden kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Zie in die zin:

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

En ook:

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De Raad merkt op dat verzoekers op het ogenblik dat zij beslisten hun “naamswijziging” kenbaar te maken aan het bestuur zij tevens de kans hadden om hieromtrent de nodige toelichtingen te verstrekken. De zorgvuldigheidsplicht verplicht er voorts een bestuur niet toe om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken. Aangezien de bestreden beslissingen, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, de mogelijkheid voor de zoon van verzoekers om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verwerven onverlet laat, kan niet ingezien worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hieromtrent bijkomende inlichtingen zou moeten hebben ingewonnen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.”

(R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

In zoverre de verzoekende partij tevens een schending aanhaalt van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in haar uiteenzetting verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en voorhoudt welke elementen zij had kunnen aanvoeren indien zij gehoord zou zijn, laat verweerder gelden dat dit evenmin ernstig is.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Verweerder herhaalt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij-zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt aangehaald- op 03.06.2016 werd uitgenodigd door de gemachtigde van de Staatssecretaris om nieuwe bewijstukken in het kader van artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet over te maken. Terwijl deze uitnodiging tevens uitdrukkelijk vermeld dat “voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart.”

De verzoekende partij kan aldus niet ernstig betwisten dat haar wel degelijk ruimschoots voorafgaand aan de bestreden beslissing de redelijke mogelijkheid werd verschaft om alle nuttige elementen aan te voeren, inzonderheid bewijzen nopens haar (huidige) tewerkstelling en inkomsten.

Het gegeven dat verzoekende partij volledig in gebreke bleef om recente bewijstukken over te maken over haar nieuwe tewerkstelling en inkomsten, kan niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie worden toegerekend, doch uitsluitend aan de verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten.”

[...]

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een einde diende te worden gesteld aan het recht op verblijf van verzoekende partij van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt allereerst een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker en de Nederlandse echtgenote in functie van wie hij het verblijfsrecht verkreeg blijkens de gegevens van het rijksregister sinds 6 september 2014 niet meer samenwonen en uit de echt zijn gescheiden bij uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 13 oktober 2015. Wat de uitzonderingsgronden in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet betreft waarin geen toepassing kan worden gemaakt van het § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling, oordeelt verweerder dat in ieder geval niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde dat verzoeker werknemer of zelfstandige is dan wel voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. In dit verband wordt rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker verschillende stukken van een tewerkstelling heeft voorgelegd in antwoord op een uitnodigingsbrief betekend op 3 juni 2015 waarbij hem werd verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden nagegaan of hij het verblijfsrecht kan behouden ondanks zijn echtscheiding. Verweerder stelt evenwel vast dat, blijkens een raadpleging van de kruispuntbank voor sociale zekerheid, de laatste tewerkstelling van verzoeker dateerde van 10 oktober 2016 en geen bijkomende documenten werden aangeleverd, waardoor hij geen zicht heeft op de aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen waarover verzoeker beschikt. Hij merkt op dat het aan verzoeker toekomt om wijzigingen in zijn situatie door te geven. Verweerder motiveert vervolgens dat niet blijkt dat er op grond van een van de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet reden is om af te zien van een beëindiging van het verblijfsrecht, waarbij hij ingaat op elk van de hierin vermelde elementen en de in dit verband voorgelegde stukken. Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Hierbij wordt ook gemotiveerd waarom volgens verweerder de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – met name de gezondheidstoestand, het gezins- of familieleven of de belangen van het kind – zich niet verzetten tegen deze verwijderingsmaatregel.

Deze motiveringen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont aan de hand van zijn uiteenzetting een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beëindigingsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu ging verweerder over tot een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”.

Het is niet betwist dat verzoeker en zijn toenmalige Nederlandse echtgenote uit de echt zijn gescheiden bij uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 13 oktober 2015 en verzoeker zich in beginsel in de situatie bevindt zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling waarin het verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat geen toepassing kan worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van deze wetsbepaling in de volgende gevallen:

[...]

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Wat de uitzonderingsgronden in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet betreft waarin geen toepassing kan worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van deze wetsbepaling oordeelt verweerder dat in ieder geval niet blijkt dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde dat verzoeker werknemer of zelfstandige is dan wel voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. De Raad herhaalt dat in dit verband rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker voorgelegde stukken van een tewerkstelling, in antwoord op de uitnodigingsbrief betekend op 3 juni 2015 waarbij hem werd verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan worden nagegaan of hij het verblijfsrecht kan behouden ondanks zijn echtscheiding. Verweerder stelde evenwel vast dat, blijkens een raadpleging van de kruispuntbank voor sociale zekerheid, de laatste tewerkstelling van verzoeker dateerde van 10 oktober 2016 en geen bijkomende documenten werden aangeleverd, waardoor hij geen zicht had op de aard en het netto-bedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen waarover verzoeker beschikt. Hij merkt op dat het aan verzoeker toekomt om wijzigingen in zijn situatie door te geven.

Verzoeker betoogt dat ten onrechte werd geoordeeld dat hij niet als werknemer kan worden beschouwd. Hij stelt de voorbije jaren en dit tot op het ogenblik van het opstellen van zijn verzoekschrift als werknemer te zijn tewerkgesteld. Specifiek wat 2016 betreft, stelt hij veelvuldig te hebben gewerkt en hij weliswaar in januari en juli 2016 tijdelijk werkonbekwaam was door ziekte respectievelijk ongeval, doch hij na zijn herstel opnieuw werk heeft gezocht en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen opnieuw werkzaam was als werknemer. Hij benadrukt dat hij in de perioden dat hij niet was tewerkgesteld, was gerechtigd op een inkomen uit ziekteverzekering of werkloosheid en brengt in dit verband een hele bundel stavingstukken aan. Hij is van mening dat waar verweerder overging tot een eigen onderzoek, met name de raadpleging van de kruispuntbank van de sociale zekerheid, dit onderzoek onvolledig en onzorgvuldig is gebeurd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 19 april 2016 een schrijven richtte aan verzoeker, hem ter kennis gebracht op 3 juni 2016, waarbij deze werd verzocht om binnen de maand recente bewijzen van zijn huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige of beschikker over voldoende bestaansmiddelen over te maken alsook desgevallend het bewijs dat hij zich bevindt in een schrijnende situatie of van humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden. Het is niet betwist dat verzoeker in antwoord op dit schrijven enerzijds stukken voorlegde van verstrekte medische zorgen begin maart 2016 en anderzijds bewijzen van tewerkstelling voor het jaar 2015 en de eerste maanden van 2016.

Verweerder wachtte vervolgens gedurende ruim vier maanden vanaf de kennisgeving van voormelde uitnodigingsbrief om de bestreden beslissingen te nemen. Hij achtte het hierbij nodig een bijkomend, actueel onderzoek te voeren naar de tewerkstelling van verzoeker aan de hand van de gegevens in de kruispuntbank voor de sociale zekerheid. De stukken van het administratief dossier leren dat dit onderzoek werd doorgevoerd op 7 november 2016. Hieruit blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België veelvuldig heeft gewerkt. Zoals verweerder correct aangeeft, bleek op dat ogenblik een laatste tewerkstelling van verzoeker op 10 oktober 2016. Op 9 november 2016 werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker voegt thans bij zijn verzoekschrift een hele bundel loonfiches van zijn interimtewerkstelling in België sinds hij naar dit land kwam, waaronder onder meer een '*Loonstaat – Individuele rekening*' voor prestaties als vorkliftchauffeur op 9 november 2016, de dag van het nemen van de bestreden beslissingen.

In het licht van dit gegeven dient te worden vastgesteld dat verweerder op basis van een incorrecte dan wel onzorgvuldige feitenvinding tot zijn vaststelling is gekomen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen verzoekers laatste tewerkstelling dateerde van 10 oktober 2016 en hij bijgevolg niet als werknemer kan worden beschouwd. Verweerder benadrukt in de nota met opmerkingen dat het aan verzoeker toekwam om alle wijzigingen in zijn situatie alsook het bewijs van zijn nieuwe tewerkstelling door te geven aan het bestuur, en hij hiervan in kennis werd gesteld in de uitnodigingsbrief, doch de Raad merkt in dit verband op dat verzoeker middels het voorleggen van de bewijzen van tewerkstelling in antwoord op de uitnodigingsbrief betekend op 3 juni 2016 reeds duidelijk had aangegeven, en dit gestaafd door verschillende stavingstukken, dat hij als werknemer actief is in het Rijk. Verder benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder het zelf klaarblijkelijk noodzakelijk

heeft geacht een bijkomend, actueel onderzoek te voeren naar de tewerkstellingsgegevens van verzoeker in de kruispuntbank van de sociale zekerheid en het hem aldus toekwam, als zorgvuldig handelende overheid, ervoor te zorgen dat hij hierbij tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen beschikte over de meest actuele gegevens, hetgeen in casu niet het geval was. Het gegeven dat verzoeker werknemer is, volstaat ook in het licht van het bepaalde in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, ongeacht het concrete bedrag van de netto-inkomsten.

2.3.4. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beëindigingsbeslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

2.4. Nu verzoeker als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing waarbij zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt beëindigd, terugvalt op de situatie waarin hij opnieuw gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in België, hetgeen onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2016 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS